

อนุสัญญา

ระหว่าง

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร

ในส่วนของที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนของที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับจัดเก็บในนามของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากจำนวนเงินค่าจ้าง หรือเงินเดือนทั้งหมด ซึ่งจ่ายโดยวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่
 - (ก) กรณีประเทศไทย
 - ภาษีเงินได้ และ
 - ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")
 - (ข) กรณีอิสราเอล
 - ภาษีเงินได้ (รวมถึงภาษีผลได้จากทุนและภาษีบริษัท) และ
 - ภาษีจัดเก็บจากผลได้จากการขายที่ดินภายใต้ "The Land Appreciation Tax Law" (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีอิสราเอล")
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งให้ทราบแก่กันและกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใดที่สำคัญๆ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตและทะเลอาณาเขต ซึ่งรัฐมีอธิปไตยและเขตอำนาจ ตลอดจนจนเขตไหล่ทวีป เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และในส่วนของพื้นดินท้องทะเลและใต้ผิวดินท้องทะเล ซึ่งรัฐอาจใช้สิทธิและมีเขตอธิปไตยภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ข) คำว่า "อิสราเอล" หมายถึง รัฐอิสราเอลและเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ รวมทั้งอาณาเขตและทะเลอาณาเขต ซึ่งรัฐอาจใช้สิทธิและมีเขตอำนาจอธิปไตย ตลอดจนจนเขตไหล่ทวีป เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และในส่วนของพื้นดินท้องทะเลและใต้ผิวดินท้องทะเล ซึ่งรัฐอาจใช้สิทธิและมีเขตอธิปไตยภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรืออิสราเอล แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลใดๆ ตลอดจนจนหน่วยใดๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง
 - (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีอิสราเอล แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
- (1) บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพ เช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ฅ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางเรือหรือเครื่องบินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และในกรณีของอิสราเอล หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย
๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีไดนิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ ๘
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษี ในรัฐนั้นโดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมี หน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วย เหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่ เพียงอย่างเดียว
๒. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่า เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่ง บุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทาง เศรษฐกิจใกล้ชิดที่สุดว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคล ธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่ เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่ เป็น ปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่า เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
 - (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคน ชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ แก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บริษัทหนึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้ถือว่าบริษัทดังกล่าว เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้น ได้ก่อตั้งขึ้นหรือภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นถือว่าบริษัทนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ถ้าภายใต้หลักเกณฑ์ข้างต้นบริษัท ยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองแล้ว ให้ถือว่าบริษัท เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการตั้งอยู่ ถ้าไม่สามารถกำหนดรัฐที่สถานจัดการตั้งอยู่ได้ จากนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) ที่ทำการเพาะปลูก หรือไร่สวน
 - (ซ) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
 - (ฌ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรม ตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับการนั้นและดำเนินการในรัฐซึ่งที่ตั้งหรือโครงการ เช่นว่าที่ตั้งอยู่ติดต่อกัน เป็นระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน
 - (ฎ) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือพนักงาน ซึ่งกิจกรรมในลักษณะนั้น ต้องดำเนินการติดต่อกันเพื่อโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกัน ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะ เป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ
 - (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะ เป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ
๔. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น
- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึง รัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และ ค่าเนิ่นการความค่าสิ่งซื้อหรือทำการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็น ประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึง รัฐแรกทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ใน วิสาหกิจนั้น
๕. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ อยู่ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่า มีสถานประกอบการถาวร ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือรับประกันภัยภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทนซึ่งมิได้ เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ตามความหมายของวรรค ๖ ของข้อนี้
๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะ ไม่ถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็น อิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอื่น เป็นปกติในธุรกิจของตน อย่างไม่ก็ตาม กรณีกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำ เพื่อวิสาหกิจนั้นทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น หรือในนามของวิสาหกิจนั้นและ วิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีการควบคุมผลประโยชน์ ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะ ไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตาม ความหมายของวรรคนี้

๗. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมียู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์ บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ของข้อนี้ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไร เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในสิ่งที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะ เช่นเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่าง เป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดค่าไรของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจไม่เพียงพอ บทบัญญัติใดๆในข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้กฎหมายใดๆของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาวะภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่ากฎหมายนั้นจะใช้สอดคล้องกันกับหลักการในข้อนี้ตราแก่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยความสะดวก
๕. มิให้ถือว่าค่าไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ ค่าไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๗. ในกรณีที่ค่าไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทาง เรือและทางอากาศ

๑. ก้าวไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐนั้น
๒. ก้าวไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษีที่พึงชำระแต่มิได้ชำระด้วยบทบัญญัติของวรรคนี้
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ก้าวไรจากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้รวมถึง
 - (ก) ก้าวไรที่ได้รับจากการให้เช่าเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศโดยไม่มีลูกเรือ
 - (ข) ก้าวไรที่ได้รับจากการใช้หรือให้เช่าตู้สินค้าที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศถ้าก้าวไรนั้นเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับก้าวไรซึ่งบทบัญญัติของวรรค ๑ หรือ ๒ ใช้บังคับ
๔. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑, ๒ และ ๓ บังคับแก่ก้าวไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ ๙

วิสาหกิจใน เครือ เดียวกัน

ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา^๑รัฐหนึ่ง เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา^๑อีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคล^๑เดียวกัน เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา^๑รัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา^๑อีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอื่นที่มีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ในกรณีเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิสราเอล ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
 - (ข) ในกรณีเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิสราเอลให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย
 - (๑) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับนั้นถือหุ้นอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
 - (๒) ร้อยละ ๑๕ ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า " เงินปันผล " ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่นๆอันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นใน ส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการจัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในอัตราซึ่งไม่เกินอัตราที่พึงใช้กับเงินปันผลในกรณีของวรรค ๒ (ก) ของข้อนี้

ข้อ ๑๑

ดอก เบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นสำหรับกรณีอื่น

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะวางแผนปฏิบัติการเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

- (ก) ในกรณีในประเทศไทยหมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและให้รวมถึง
 - (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (๒) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (๓) สถาบันซึ่งรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ เป็นเจ้าของทุนทั้งหมด ตามที่อาจตกลงเป็นคราวๆไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

(ข) ในกรณีประเทศอิสราเอล หมายถึง รัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล และ
ให้รวมถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศอิสราเอล

(๒) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(๓) สถาบันซึ่งรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ
เป็นเจ้าของทั้งหมด ตามที่อาจตกลงเป็นคราวๆไประหว่าง
เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

๔. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด
ไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไร
ของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้
จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์
พันธบัตรหรือหุ้นกู้ เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับ
เงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้
นั้นเกิดขึ้น
๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของ
ดอกเบี้ย เป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น
หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบ
การประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่
จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบ
การประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ
แล้วแต่กรณี
๖. ดอกเบี้ยให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง องค์การ
บริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลที่จ่าย

ดอกเบ็ญไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถาน
ประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งหน้าที่
ต้องจ่ายดอกเบ็ญนั้นเกิดขึ้น และดอกเบ็ญนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการ
ถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบ็ญเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่ง
สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผล
ประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบ็ญที่จ่ายให้กันนั้น
เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องอื่นเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบ็ญแล้วมีจำนวน
เกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะ ได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์
หากไม่มีความสัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง
ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น สำหรับการใช้อำนาจหรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ ไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์ หรือ ฟิล์ม หรือเทปสำหรับการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์
 - (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นทั้งหมด
๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์ คำว่า "ค่าสิทธิ" ให้รวมถึงผลได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินในขอบเขตที่เป็นผลได้อันเกิดจากการผลิต การใช้ หรือการโอนด้วย

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะไม่ใช่บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิ หรือข้อเสนอสันนิษฐานเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหนึ่งในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่ายหุ้นหรือสิทธิที่เทียบเท่าในบริษัทซึ่งทรัพย์สินทั้งหมดหรือส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายของสถานประกอบการถาวร เช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือของฐานประกอบการประจำ เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๔. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินใด ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ ของข้อนี้ และในวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

ข้อ ๑๘

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะ เป็นอิสระให้เก็บภาษีได้ เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ ในกรณีต่อไปนี้ ที่เงินได้ดังกล่าวอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้นสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันเท่ากับหรือเกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลา ๑๒ เดือนใดๆ ในกรณีเช่นนี้ เฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
 - (ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันเท่ากับหรือเกินกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ในกรณีเช่นนี้ เฉพาะจำนวนเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำของบุคคลผู้นั้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น หรือ
 - (ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ได้รับจากกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น หรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น และมีจำนวนเกินกว่า 50,000 บาท ในปีปฏิทินหนึ่งหรือเป็นจำนวนเงินสกุลอิสราเอลที่มีค่าเท่ากัน ในกรณีเช่นนี้ เฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

คำว่า "บริการวิชาชีพ" โดยเฉพาะให้รวมถึงกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, ๑๙, ๒๐ และ ๒๑ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรค ๑ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๑๖

คำป่าวการของกรรมการ

คำป่าวการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่น
ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท
ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

เงินได้จากนักแสดงและนักร้อง

๑. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือนักร้องจากกิจกรรมส่วนบุคคลของคนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักร้องตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักร้อง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงหรือนักร้องได้มีการกระทำ
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้จะไม่บังคับใช้กับค่าตอบแทนหรือกำไรเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้อื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันที่ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งโดยนักแสดงหรือนักร้อง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมถึงองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐนั้น
๔. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗ ในกรณีกิจกรรมต่างๆ ที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ของข้อนี้ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือวิสาหกิจ เช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านี้ขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมดังกล่าวของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมถึงองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญและค่าตอบแทน
อื่นๆที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งสำหรับการทำงาน
ในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๕

งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือองค์การบริหารนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
๒. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆอันเนื่องมาจากบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

- ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่น ที่เป็นที่ยอมรับ หรือ
- ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ
- ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัล จากองค์การรัฐบาล ศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือ การศึกษา

จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

- ๑) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของ ผู้ นั้นเอง
- ๒) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล
- ๓) เงินได้จากการให้บริการส่วนบุคคลในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า เงินได้นั้นเป็นเหตุผลความจำเป็นและสมควรในการครองชีพและการศึกษา

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปีตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองจากผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพื่อความประสงค์ในการสอน หรือการวิจัยหรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัย เช่นว่านั้น
๒. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินได้จากการวิจัยหากการวิจัยเช่นว่านั้นดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์สาธารณะ และประการสำคัญไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือเอกชนอื่น ๆ

ข้อ ๒๒

เงินได้ที่ไม่ได้กล่าวถึงไว้โดยชัดแจ้ง

๑. บรรดารายการ เงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆของอนุสัญญาฯ นี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ค่าเงินธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าว ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดาเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆของอนุสัญญาฯ นี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นด้วย

ข้อ ๒๓

ข้อจำกัดแห่งการได้รับประโยชน์

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองด้วยการตกลงร่วมกัน อาจปฏิเสธที่จะอำนวยความสะดวกประโยชน์ของอนุสัญญานี้ให้แก่บุคคลใดๆ หรือในส่วนที่เกี่ยวกับธุรกรรมใดๆ หากในความเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนั้น เห็นว่าการรับการอำนวยความสะดวกประโยชน์นั้นๆ ภายใต้อาณัติการดังกล่าว เป็นการใช้อุสัญญาในทางที่ผิดไปจากความประสงค์ของอนุสัญญา

ข้อ ๒๔

วิธีการขจัดการ เก็บภาษีซ้อน

๑. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ชำระในประเทศอื่นนอกเหนือจากประเทศไทย (และการแก้ไขเพิ่มเติมใดๆที่ไม่กระทบหลักการทั่วไป) ภาษีอิสราเอลที่ชำระในส่วนขอเงินได้ที่ได้รับจากประเทศอิสราเอลจะยอมให้ เป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินสัดส่วนของภาษีไทยซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น
๒. ภายใต้บังคับกฎหมายของ ประเทศอิสราเอลในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีอิสราเอลที่ชำระในประเทศอื่นนอกเหนือจากประเทศอิสราเอล (และการแก้ไขเพิ่มเติมใดๆที่ไม่กระทบหลักการทั่วไป) ภาษีไทยที่ชำระในส่วนขอเงินได้ที่ได้รับจากประเทศไทยจะยอมให้ เป็นเครดิตต่อภาษีอิสราเอลที่ชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม จำนวนเครดิตนั้นจะไม่เกินสัดส่วนของภาษีอิสราเอลซึ่งเหมาะสมกับเงินได้นั้น
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ ของข้อนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไร ตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้พึงใช้บังคับ คำว่า "ภาษีอิสราเอลที่ชำระ" จะรวมถึงส่วนต่างถ้ามีระหว่างภาษีที่พึงชำระตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้กับภาษีที่พึงชำระตามกฎหมายภาษีทั่วไปของอิสราเอลในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรนั้น ซึ่งมีได้อ้างถึงในอนุสัญญานี้
 - ก) กฎหมายสนับสนุนการลงทุนในสินค้าทุน 1959 กฎหมายสนับสนุนการลงทุน (บริษัทที่เน้นการใช้ทุนในการผลิต)-1990 และกฎหมายพื้นที่การค้าเสรี ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ หรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไป หรือ

ข) บทบัญญัติอื่นใดที่อาจยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งได้มีการตกลงระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองโดยสาระสำคัญส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากนั้นหรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไป

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๒ ของข้อนี้ คำว่า "ภาษีไทยที่ชำระ" จะให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีใดๆ ที่ควรชำระตามภาษีไทยสำหรับปีใดๆ แต่ได้รับยกเว้นหรือลดภาษีเพื่อการส่งเสริมการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิทยาศาสตร์ ศึกษา หรือพัฒนาอื่นในประเทศไทยสำหรับปีนั้นหรือส่วนใดๆ ของปีนั้นภายใต้

(ก) พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ และไม่ได้ประกาศเปลี่ยนแปลงตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้ หรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไปหรือ

(ข) บทบัญญัติอื่นใดที่อาจยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งได้มีการตกลงระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองโดยสาระสำคัญส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากนั้นหรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไป

ข้อ ๒๕

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูก บังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. ยกเว้นเมื่อบทบัญญัติข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ บังคับใช้ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายชดใช้อื่นๆที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ ในการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้ภายใต้ เงื่อนไขเดียวกัน เสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียว หรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทาง ตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษี อากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดคกฏเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือ จากวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูก บังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๕. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นเป็นการผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่มิมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งศาลดหย่อนส่วนบุคคลใดๆ การบรรเทาภาระและการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบต่อครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่มิมีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๖. ในข้อนี้คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๖

วิธีการ เพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยการตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อการขจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆนั้น

ข้อ ๒๗

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับ หรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

ข้อ ๒๘

ผู้แทนทางการทูตและ เจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อ เอกสิทธิทางการราชการ
ของผู้แทนทางการทูตหรือ เจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่าง
ประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๕

การ เริ่มใช้บังคับ

๑. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันโดยเร็วที่สุด
๒. อนุสัญญานี้จะ เริ่มใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้วและบทบัญญัติของอนุสัญญาจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆที่เก็บจากเงินได้สำหรับปีราชการหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ ๓๐

การเลิกใช้

อนุสัญญาฉบับนี้จะคงใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน ของปีปฏิทินใดๆที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดของระยะเวลา ๕ ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆที่เก็บจากเงินได้ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การที่ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
ได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำคู่กัน ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 22 มกราคม ปีหนึ่งพันเก้าร้อยและ
เก้าสิบหก แห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาไทย ฮิบูล และอังกฤษ โดยทุกฉบับมีผลบังคับ
เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีมีข้อสงสัยให้ถือด้วยฉบับภาษาอังกฤษเป็น เกณฑ์

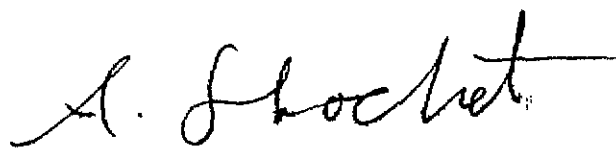
ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล

(นายสุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(นายอับราฮัม บี. โชชิต)

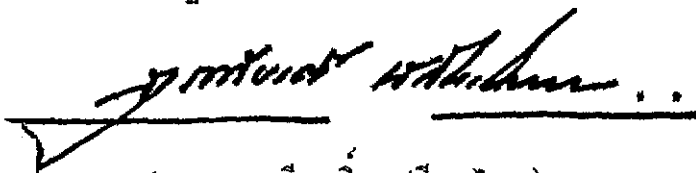
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติต่อไปนี้ ซึ่งจะ เป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

๑. ตามวรรค ๓ และ วรรค ๔ ของข้อ ๕ เป็นที่เข้าใจว่าการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งมอบจะถือเป็นการมีสถานประกอบการถาวร ถ้าสิ่งอำนวยความสะดวกเช่นนั้นใช้ในประการสำคัญเพื่อเป็นที่จำหน่ายสินค้า
๒. ตามวรรค ๑, ๒, ๕, ๖ และ ๗ ของข้อ ๗ เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า "กำไร" หมายถึงเงินได้หรือกำไร
๓. เป็นที่เข้าใจว่าในกรณีการชำระ เงินสำหรับซอฟต์แวร์ (ชุดคำสั่งคอมพิวเตอร์) ที่รวมอยู่ในข้อ ๑๒ การเก็บภาษีอากรนั้นจะกำหนดตามบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๒ อย่างไรก็ดี ในกรณีที่ประเทศไทยได้ออกกฎหมายให้ซอฟต์แวร์ (ชุดคำสั่งคอมพิวเตอร์) ไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง อาจหารือร่วมกันเพื่อกำหนดการจัดเก็บภาษีที่เหมาะสมในการชำระ เงินค่าซอฟต์แวร์
๔. ตามอนุวรรค (ค) ของวรรค ๑ ของข้อ ๑๔ เป็นที่เข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจใช้วิธีตกลงร่วมกันเพื่อตกลงเพิ่มวงเงินเพื่อกำหนดถึงผลกระทบของเงินเพื่อเป็นคราวๆไป

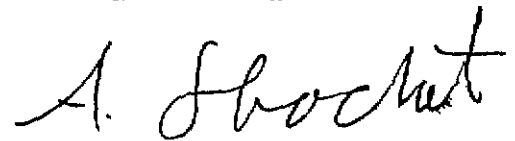
ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(นายสุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ในนามรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล

(นายอับราฮัม บี. โชอัท)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง